

Cztery Refy, Marynarskie portki

Słowa: Andrzej Mendygrał

Muzyka: trad.

Z obory prosto wzięli ją, niewinny wiejski kwiat,
Nie miała jeszcze chłopca, choć szesnaście miała lat.
W Hotelu "Księcia Jurka" kelnereczką była tam.
Szefowa strzegła cnoty jej, ta najgroźniejsza z dam.
Ref.: Marynarskie portki opięte tu i tam,
A w środku kawał chłopca - to marzenie każdej z dam.
Do miasta w marszu przybył Czterdziesty Drugi Pułk,
Łajdaków i bękartów banda, każdy z nich to zbój.
Burdele zatłoczyli, zapchali każdy bar,
Lecz kelnereczka wywinęła się z plugawych łap.
I dragoni Księcia Walii przybyli wkrótce też,
Ogiery słynne, wygłodzone wśród zimowych leż.
I w całym mieście słyhać było kobiet płacz i krzyk,
Lecz hotelowej kelnereczki znów nie dorwał nikt.
Aż kiedyś przybył żeglarz, zwyczajny koł i cham,
Z dębowym sercem, krzepki w krzyżu, postrach cór i mam.
Przez siedem lat, czy więcej, żeglował gdzieś przez świat,
I widać było, o czym myślał przez te parę lat.
Poprosił ją o świecę, by drogę znaleźć mógł,
A potem o poduszkę i ciepły koc do nóg.
Powiedział, że nie dotknie jej, że jej nie przerwie snu,
Lecz gdyby mogła wleźć do wyra, cieplej będzie mu.
Niewinna kelnereczka bezmyślnie weszła tam,
A on się na niej znalazł w mig, ten brutal, drań i cham.
I wykorzystał do dna różnicę obu płci,
Na koniec rzekła tylko: "Chyba teraz ciepło ci?"
Gdy wczesnym rankiem żeglarz bezsilny z łóżka wstał,
Za kłopot i siniaki pieniążek srebrny dał.
Powiedział: "Jeśli córka będzie - w domu trzymaj ją,
A gdyby to był chłopiec - to na morze wyślij go.
Niech marynarskie portki, jak ja, na zadku ma,
Jak jego tatko, niech na reje, gdy mu każą, gna."